

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE

A R R E S T

**nr. 100.517 van 5 november 2001
in de zaak A. 86.058/VII-19.293**

In zake : 1.XXX,
 2.XXX,
 die woonplaats kiezen bij
 advocaat P. VAN HOECKE,
 kantoor houdende te 2000 ANTWERPEN,
 Amerikalei 25-27

tegen :

1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken.

--

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX en XXX, van respectievelijk Armeense en Georgische nationaliteit, op 12 augustus 1999 hebben ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 juni 1999 tot bevestiging van de beslissingen van de minister van Binnenlandse Zaken van 30 december 1998 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partijen ter kennis gebracht op 29 juni 1999;

Gelet op het administratief dossier;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 12 van het Besluit van de Regent van 23 augustus 1948 tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling administratie van de Raad van State;

Gelet op de kennisgeving van dit verslag aan de partijen;

Gezien het verzoek tot voortzetting teneinde te worden gehoord ;

Gelet op de beschikking van 6 juli 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 26 september 2001;

Gehoord het verslag van staatsraad E. BREWAEYS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die, loco advocaat P. VAN HOECKE, verschijnt voor de verzoekende partij, van adjunct-adviseur C. MISSEGHES, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partijen kwamen België binnen op 27 oktober 1998 en verklaarden zich op 28 oktober 1998 vluchteling.

1.2. Op 30 december 1998 nam de minister van Binnenlandse Zaken de beslissingen tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 24 juni 1999 bevestigde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissingen als volgt:

Ten aanzien van de eerste verzoekende partij :

"Betrokkene werd verhoord op 18 maart 1999 en op 4 mei 1999 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Russische taal machtig is.

Betrokkene, die beweert uit Azerbeidjan afkomstig te zijn, staatloze (ex-Sovjetunie) te zijn, van Armeense origine te zijn en sinds januari 1990 als vluchteling in de Russische Federatie te hebben verbleven, zou op 24 oktober 1998 met zijn vrouw XXX en hun zoon T. T. (geboren op 7 september 1989) Moskou verlaten hebben richting België. Op 27 oktober 1998 zou hij België zijn binnengekomen. Op 28 oktober 1998 vroeg hij bij de Belgische autoriteiten asiel aan.

Volgens de verklaringen van betrokkene zouden hij en zijn gezin op de avond van 13 januari 1990 in Baku door drie Azeris van het Front Populaire uit hun huis gezet zijn. Die actie zou gekaderd hebben in één van de laatste pogroms tegen de Armeense aanwezigheid in Baku. Betrokkene zou samen met andere geïsoleerden door de stad zijn opgejaagd in de richting van de haven. Op de Leninplaats zou hij mishandeld zijn geweest. In de haven zouden zij op een ferry zijn gezet richting Krasnovodsk (Turkmenistan). Tijdens die uitdrijving zou betrokkene een zware slag op het hoofd hebben gekregen. De ferry zou dezelfde avond nog de haven van Baku verlaten hebben. Tijdens de reis zouden mannen en vrouwen gescheiden zijn geweest en zouden verdere geweldplegingen hebben plaatsgevonden, ook op betrokkene. Bij aankomst in Krasnovodsk, 's anderendaags, zouden er minder mannen aan boord zijn geweest dan bij het vertrek. Onderweg zouden, volgens betrokkene, verschillende mannen over

boord zijn gegooid. Bij aankomst in Krasnovodsk zou betrokkene vastgesteld hebben dat zijn echtgenote ook gekwetst was. In Krasnovodsk zouden ze zijn opgevangen door Russen en zou hen ook de eerste medische hulp geboden zijn. Omwille van de zware slag op het hoofd zou betrokkene regelmatig het bewustzijn verloren hebben. Dezelfde dag nog zou betrokkene door het Rode kruis en de Rode Halve Maan van Krasnovodsk naar Moskou zijn overgevlogen. Op het terrein van de luchthaven in Moskou zou betrokkene nog verzorgd zijn. Na enkele dagen zou betrokkene in Moskou gehospitaliseerd zijn geworden. Zijn vrouw zou ook, zij het niet permanent, in een ziekenhuis verbleven hebben. Tijdens de enkele dagen tussen de aankomst in Moskou en de hospitalisatie zou betrokkene zonder problemen door de politie als vluchteling geregistreerd zijn. Hij en zijn vrouw zouden een document ontvangen hebben dat hen de toestemming gaf om in Moskou te verblijven. Na bemiddeling door het Rode Kruis en de Rode Halve Maan zou betrokkene met zijn gezin zijn ondergebracht in Hotel Altai waar een groot aantal vluchtelingen zou gehuisvest zijn. Tussen januari 1990 en 1996 zou betrokkene, die nog steeds in Hotel Altai verbleef, geen problemen hebben gekend. Vanaf 1996, bij het uitbreken van de oorlog in Tsjetsjenië, zouden de problemen in Moskou begonnen zijn. De houding van de Russen tegenover de personen van Kaukazische afkomst zou naar aanleiding van de oorlog veranderd zijn. Vanaf begin 1996 zouden betrokkene en zijn gezin hun hotelkamer hebben moeten delen met een Tsjetsjeens gezin (ouders en een kind). In de zomer van 1996 zou betrokkene in de wijk Luchniki vlakbij het sportcomplex door twee leden van OMON, een speciale politiedienst, met de vuisten en matrakken geslagen en geschopt zijn. Betrokkene zou bij dat incident bijna al zijn tanden verloren hebben. Betrokkene zou een arts geraadpleegd hebben in het Wetenschappelijk Centrum voor Chirurgie, Berjukova, en daarna naar een tandarts geweest zijn voor een prothese. In 1997 of 1998 zou het Hotel Altai geprivatiseerd zijn waardoor betrokkene maandelijks 100 dollar zou hebben moeten afdragen aan de eigenaar. Die eis van de eigenaar zou volgens betrokkene onrechtmatig geweest zijn. Tussen het incident in Luchniki en de zomer van 1998 zou betrokkene een aantal problemen gehad hebben met de Russische bevolking. Zo zouden betrokkene en zijn echtgenote beledigd zijn geweest en zou betrokkene enkele malen geslagen zijn, maar dat zou, volgens zijn verklaringen, te verdragen zijn geweest. In de zomer van 1998 zouden leden van OMON het hotel zijn binnengevallen en de vluchtelingen buitengezet hebben. De inboedel zou naar buiten gegooid zijn. Verschillende inwoners zouden geslagen, verwond en gearresteerd zijn. Betrokkene wist niet of hij ook werd geslagen. De actie zou opgezet geweest zijn door de eigenaar van het hotel om de vluchtelingen te intimideren. Immers, het gerucht zou de ronde gedaan hebben dat één van de vluchtelingen geklaagd had over de frauduleuze praktijken van de eigenaar. Na het incident zouden betrokkene, zijn gezin en de andere vluchtelingen terug in het hotel hun intrek genomen hebben. Op 20 oktober 1998 zouden betrokkene en zijn gezin op straat door OMON of de politie aan een identiteitscontrole zijn onderworpen. Hun vluchtelingendocumenten zouden zijn afgenomen en ze zouden het bevel gekregen hebben Moskou binnen de 24 uur te verlaten. Vervolgens zouden ze door de politie naar het Kievskistation gebracht zijn. Daar zou betrokkene van de politie de toestemming gekregen hebben om op de Kievskimarkt voedsel te gaan kopen voor zijn gezin. Op de markt zou de politie een razzia gehouden hebben. Omdat betrokkene geen vluchtelingendocumenten meer kon voorleggen maar enkel het bevel om Moskou te verlaten, zou hij geslagen zijn. Daarop zou hij zijn meegenomen naar het politiebureau waar hij opnieuw geslagen zou zijn. Na enige tijd zou betrokkene terug naar het Kievskistation gebracht zijn waar hij door de politie zo hard geslagen en geschopt zou zijn dat hij het bewustzijn verloor. Met hulp van voorbijgangers zou hij terug bij zijn positieven gekomen zijn waarna hij een Azerische vriend, A., ging opzoeken. A. zou zich over betrokkene ontfermd hebben en zou betrokkenes vrouw en kind uit het Kievskistation vrijgekocht hebben. Ze zouden twee dagen bij A. verbleven hebben. Op 24 oktober 1998 werden betrokkene en zijn gezin naar de ring rond Moskou gebracht waar een vrachtwagenchauffeur op hen wachtte om hen naar België te voeren.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat er een aantal tegenstrijdigheden zijn tussen de verklaringen van betrokkene voor het Commissariaat-generaal en zijn verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken (dd. 30 december 1998). Zo beweerde betrokkene bij Dienst Vreemdelingenzaken dat hij op 20 oktober 1998 op de markt benaderd werd door agenten van OMON en door drie van hen geslagen werd.

Zijn vluchtelingendocumenten zouden zijn ingehouden. Na dat incident zou hij gewond zijn thuisgekomen. Voor het Commissariaat-generaal beweerde betrokkene echter dat het ging om twee ordehandhavers, wist hij niet of het om OMON of de politie ging en zou hij in plaats van thuis te komen naar het Kievskistation gebracht zijn.

Vervolgens werden er een aantal tegenstrijdigheden vastgesteld tussen de verklaringen van betrokkene voor het Commissariaat-generaal en de verklaringen van zijn vrouw, XXX, eveneens voor het Commissariaat-generaal. Zo beweerde betrokkene dat hij tijdens de bootreis van Baku naar Krasnovodsk geslagen werd en dat verschillende mannen in zee geworpen werden. Zijn echtgenote verklaarde dat er na het vertrek uit Baku geen geweldplegingen hadden plaatsgevonden. Volgens betrokkene zouden tijdens dezelfde bootreis de mannelijke en vrouwelijke passagiers gescheiden zijn geweest terwijl zijn echtgenote in eerste instantie beweerde dat zij en haar man tijdens de volledige reis van Baku naar Moskou samen zijn gebleven. Tijdens haar tweede verhoor voor het Commissariaat-generaal kwam betrokkenes echtgenote op haar eerdere verklaring als zouden zij samen (op de boot) gereisd hebben terug en stelde zij de ondervrager verantwoordelijk voor het foutief noteren van haar eerste verklaring. Hoe zij deze notities (in het Nederlands) kon lezen blijft echter een raadsel. Verder beweerde betrokkene in Krasnovodsk de eerste medische hulp te hebben ontvangen. Zijn echtgenote spreekt dat tegen en zei dat er enkel in Moskou medische hulp is geboden. Daarnaast verklaarde betrokkene dat hij, samen met zijn vrouw, enkele dagen na hun aankomst in Moskou, en nog vóór de hospitalisatie, naar het politiekantoor zijn gegaan om zich te laten registreren. Zijn echtgenote beweerde echter dat dit enkele weken na hun aankomst gebeurde en dat haar man daarvoor het ziekenhuis had mogen verlaten. Bovendien beweerde zij dat haar man alleen naar de politie is geweest en dat het in Rusland geen enkel probleem vormt om de documenten van de partner af te halen. Ook op deze verklaring kwam betrokkenes echtgenote terug tijdens haar tweede verhoor. Verder verklaarde betrokkene dat zijn vrouw in Moskou gehospitaliseerd is geweest. Zijn vrouw zelf ontkende dat feit. Uit hun verzoekschrift kan echter eveneens opgemaakt worden dat zij beiden gehospitaliseerd werden. Aangaande het incident in de wijk Luchniki in 1996 beweerde betrokkene dat hij toegangskaartjes ging kopen om in het sportcomplex goederen te koop aan te bieden. Zijn echtgenote stelde dat zij zelf de toegangskaartjes verkochten. Betrokkene beweerde na dat incident een dokter te hebben opgezocht in het Wetenschappelijk Centrum voor Chirurgie, Berjukova, en daarna naar een tandarts te zijn gegaan voor een prothese. Zijn echtgenote verklaarde daarentegen dat haar man enkel op privébezoek is geweest bij een Armeense tandarts. Betreffende het incident op 20 oktober 1998 beweerde betrokkene aan het hoofd te bloeden toen hij terug aan het Kievskistation werd afgezet na de razzia op de markt. Zijn vrouw beweerde echter dat hij wel geslagen maar niet gekwetst was. Tenslotte is er een tegenstrijdigheid betreffende de redenen waarom hun zoon in Rusland niet naar school ging. Betrokkene verklaarde dat hij niet wou dat zijn zoon (een niet-Rus) naar school ging uit vrees voor de reacties van de Russische kinderen. Zijn echtgenote beweerde echter dat haar zoon in een school niet aanvaard zou worden omdat ze geen documenten hadden. Nochtans beweerden beiden meermaals dat hun documenten pas enkele dagen vóór hun vertrek naar België (namelijk op 20 oktober 1998) in beslag zijn genomen.

Tenslotte werd er nog een tegenstrijdigheid opgemerkt tussen betrokkenes verklaringen voor het Commissariaat-generaal. Betrokkene beweerde in eerste instantie dat tijdens de razzia van OMON in het Hotel Altai niet te weten of zijn kind op dat moment in het hotel aanwezig was. Een ogenblik later verklaarde hij nochtans dat het kind wel degelijk bij hen was.

Door al deze vaststellingen kan aan de beweringen van betrokkene geen geloof meer worden gehecht.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 30 december 1998.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren."

Ten aanzien van de tweede verzoekende partij :

"Betrokkene werd verhoord op 18 maart 1999 en op 4 mei 1999 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Russische taal machtig is.

Betrokkene, die beweert uit Georgië afkomstig te zijn, staatloze (ex-Sovjetunie) te zijn, van Koerdische origine te zijn en sinds januari 1990 als vluchteling in de Russische Federatie te hebben verbleven, zou op 23 oktober 1998 met haar man XXX en hun zoon T. T. (geboren op 7 september 1989) Moskou verlaten hebben richting België. Op 27 oktober 1998 zou zij België zijn binnengekomen. Op 28 oktober 1998 vroeg zij bij de Belgische autoriteiten asiel aan.

Volgens de verklaringen van betrokkene zouden zij en haar gezin op de avond van 13 januari 1990 in Baku (Azerbeidjan) door drie, met matrassen bewapende Azeris uit hun huis gezet zijn. Die actie zou gekaderd hebben in één van de pogroms tegen de Armeense aanwezigheid in Baku. Betrokkene zou samen met andere geviseerden door de stad zijn opgejaagd in de richting van de haven. In de haven zouden zij op een ferry zijn gezet richting Krasnovodsk (Turkmenistan). Betrokkene vermoedt dat de reis twee dagen geduurd heeft. Tijdens die uitdrijving zou betrokkene echtgenoot een slag op het hoofd hebben gekregen. Tijdens de reis zou betrokkene echtgenoot het bewustzijn verloren hebben en zou zij hem verzorgd hebben. Na het vertrek uit Baku zouden er geen verdere geweldplegingen hebben plaatsgevonden en zou de bemanning zich normaal gedragen hebben. Bij aankomst in Krasnovodsk zouden ze naar de luchthaven gebracht zijn. In Krasnovodsk zou geen medische hulp geboden zijn. Betrokkene en haar gezin zouden van Krasnovodsk naar Moskou zijn overgevoerd. Bij aankomst in Moskou zou betrokkene in Hotel Altai zijn ondergebracht waar alle vluchtelingen verbleven. Na enkele dagen zou betrokkene in Moskou gehospitaliseerd zijn geworden. Enkele weken na de aankomst in Moskou zou betrokkene zonder problemen door de politie als vluchteling geregistreerd zijn. Haar man zou het ziekenhuis hebben mogen verlaten om bij de politie de documenten van beiden af te halen. Vanaf begin 1996 zouden betrokkene en haar gezin hun hotelkamer hebben moeten delen met een Tsjetsjeens gezin (ouders en een kind). In 1996 zou betrokkene echtgenoot op de markt van Luchniki door OMON, een speciale politiedienst, geslagen zijn. Betrokkene echtgenoot zou bij dat incident bijna al zijn tanden verloren hebben. Hij zou daarna naar een Armeense tandarts geweest zijn voor een prothese. In 1998 zou betrokkene maandelijks 100 dollar hebben moeten afdragen aan de eigenaar van Hotel Altai. Op het einde van de zomer van 1998 zouden leden van OMON het hotel zijn binnengevallen, zouden betrokkene beledigd hebben en de vluchtelingen buitengezet hebben. De inboedel zou in de gang gegooid zijn. Betrokkene echtgenoot zou geslagen zijn. Na het incident zouden betrokkene en haar gezin terug in het hotel hun intrek genomen hebben. Op 20 oktober 1998 zouden betrokkene en haar man door twee leden van OMON aan een identiteitscontrole zijn onderworpen. Hun vluchtelingendocumenten zouden zijn afgenomen en ze zouden door OMON naar een grote zaal in het Kievskistation gebracht zijn. Daar zouden ze beledigd zijn geweest. In het station zou betrokkene echtgenoot van de politie een bevel gekregen hebben om Moskou binnen vierentwintig uur te verlaten. Met dat bevel zou hij op de markt voedsel zijn kunnen gaan kopen voor zijn gezin. Op de markt zou hij opnieuw zijn aangehouden door OMON en zouden ze hem hebben meegenomen naar een ander politiebureau waar hij zou geslagen zijn. Betrokkene man zou daarna terug aan het Kievskistation zijn achtergelaten. Hij zou het bewustzijn verloren hebben. Met hulp van voorbijgangers zou hij terug bij zijn positieven gekomen zijn waarna hij een Azerische vriend, A., ging opzoeken. A. zou betrokkene en haar kind uit het Kievskistation vrijgekocht hebben. Ze zouden twee dagen bij A. verbleven hebben. Op 23 oktober 1998 werden betrokkene en haar gezin naar de ring rond Moskou gebracht waar een Poolse vrachtwagenchauffeur, een kennis van A., op hen wachtte om hen naar België te voeren.

Vooreerst kan er een tegenstrijdigheid worden vastgesteld tussen de verklaringen van betrokkene bij de Dienst Vreemdelingenzaken (dd. 30 december 1998) en haar verklaringen voor het Commissariaat-generaal. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken beweerde betrokkene dat haar man na het incident van 20 oktober 1998 thuis kwam en zei dat het beter was om Rusland te verlaten. Tijdens haar interview op het Commissariaat-generaal beweerde zij echter dat zij en haar zoontje door A. uit het station werden gehaald waarop zij gedurende enkele dagen bij hem verbleven, alvorens te vluchten.

Verder werden er een aantal tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van betrokkene voor het Commissariaat-generaal en de verklaringen van haar echtgenoot, XXX, eveneens voor het Commissariaat-generaal opgemerkt. Zo verklaarde betrokkene dat zij en haar man tijdens de hele reis van Baku naar Moskou samen zijn geweest, terwijl haar man beweerde dat tijdens de overzet tussen Baku en Krasnovodsk de mannen van de vrouwen gescheiden waren. Tijdens haar tweede verhoor voor het Commissariaat-generaal kwam betrokkene op haar eerdere verklaring als zouden zij samen (op de boot) gereisd hebben terug en stelde zij de ondervrager verantwoordelijk voor het foutief noteren (dit zou zij immers opgemerkt hebben) van haar eerste verklaringen. Hoe zij deze notities (in het Nederlands) kon lezen blijft echter een raadsel. Vervolgens stelde betrokkene dat er na het vertrek uit Baku geen geweld meer gebruikt was. Haar echtgenoot beweerde nochtans dat hij op de ferry nog geslagen is en dat er tijdens de overtocht mannen over boord werden gegooid. Verder beweerde betrokkene dat ze bij hun aankomst in Krasnovodsk geen medische hulp ontvangen hebben, terwijl haar echtgenoot beweerde dat hij daar wel eerste hulp had gekregen. Betreffende de registratie in Moskou verklaarde betrokkene dat enkele weken na hun aankomst in Moskou haar man het ziekenhuis heeft mogen verlaten om, alleen, de vluchtelingendocumenten bij de politie af te halen. Tijdens haar tweede verhoor voor het Commissariaat-generaal kwam betrokkene eveneens op deze verklaring terug waarna ze de verklaring van haar echtgenoot bevestigde. Haar echtgenoot daarentegen beweerde dat hij en zijn vrouw samen enkele dagen na hun aankomst, en nog vóór de hospitalisatie, naar de politie zijn geweest. Betreffende het incident in Luchniki, verklaarde betrokkene echtgenoot dat hij de toegangskaartjes voor de markt ging kopen toen hij werd aangevallen. Betrokkene zelf verklaarde dat zij en haar man die toegangskaartjes zelf verkochten. Volgens betrokkene zou haar man na het incident enkel op privébezoek zijn geweest bij een Armeense tandarts. Haar man zei echter eerst naar het Wetenschappelijk Centrum voor Chirurgie, Berjukova, te zijn geweest en daarna naar een tandarts. Ook in verband met de incidenten van 20 oktober 1998 spreken beiden mekaar tegen. Zo verklaarde betrokkene dat haar echtgenoot wel geslagen maar niet gekwetst was. Betrokkene echtgenoot beweerde echter aan het hoofd te bloeden. Vervolgens is er nog een tegenstrijdigheid wat de reden betreft waarom betrokkene kind in Moskou niet naar school zou zijn gegaan. Volgens betrokkene zou haar kind niet aanvaard worden zijn omdat ze geen documenten hadden. Haar echtgenoot beweerde dat hij niet wou dat zijn kind (een niet-Rus) naar school ging uit schrik voor de reactie van de Russische kinderen. Bovendien moet nog worden opgemerkt dat betrokkene documenten pas enkele dagen voor het vertrek (namelijk op 20 oktober 1998) zouden zijn ingehouden.

Tenslotte werd er nog een tegenstrijdigheid vastgesteld in de verklaringen van betrokkene voor het Commissariaat-generaal. Zo beweerde betrokkene tijdens haar interview dat haar echtgenoot na aankomst in Moskou drie maanden permanent gehospitaliseerd werd. Enkele ogenblikken later beweerde zij echter dat haar man na enkele weken het ziekenhuis heeft verlaten om bij de politie de vluchtelingendocumenten te gaan afhalen.

Afsluitend moet vastgesteld worden dat betrokkene in de vragenlijst van het Commissariaat-generaal spontaan vermeldde in Georgië bedreigd en verkracht te zijn en dat haar familie werd aangevallen. Als gevolg daarvan zou zij in de daarop volgende jaren verschillende keren gehospitaliseerd zijn geweest. Vreemd genoeg wierp betrokkene deze feiten nooit op tijdens de verschillende verhoren, noch in haar beroepschrift.

Door al deze vaststellingen kunnen er aan de verklaringen van betrokkene geen geloof meer gehecht worden.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn

appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door haar het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 30 december 1998.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren."

2. Overwegende dat de tweede verwerende partij opwerpt dat huidig annulatieberoep te haren opzichte niet ontvankelijk is; dat zij, hierover geïnterpelleerd ter zitting, verklaart afstand te doen van deze exceptie;

3.1. Overwegende dat de verzoekende partijen een enig middel inroepen, dat als volgt wordt uiteengezet:

"A. Schending van art. 57 par. 6, 2e lid van de vreemdelingenwet van 15.12.1980: "De beslissingen tot weigering van erkenning of van de bevestiging van de hoedanigheid van vluchteling, zo mede deze tot intrekking van die hoedanigheid, worden met redenen omkleed met vermelding van de omstandigheden van de zaak."

Zoals reeds gesteld wordt in de beslissing geen rekening gehouden met het feit dat de problematiek van verzoekers reeds een aanvang nam in 1990 en het voor iedere persoon zeer moeilijk is om data en feiten over zulke lange termijn te onthouden tot in alle details.

In alle geval wordt aangenomen dat verzoekers in 1990 uit Azerbeidjan werden verdreven omwille van de Armeense afkomst van eerste verzoeker;

Zij verbleven gedurende lange tijd in Moskou en ook daar waren de vluchtelingen uit de Kaukasus vanaf 1996 niet meer langer gewenst.

Verzoekers leggen twee kopies van krantenberichten neer die zij lieten vertalen omtrent de situatie in Rusland voor Armeense vluchtelingen.

Verder wordt de situatie van verzoekers na hun aankomst in Moskou en vanaf hun vlucht vanuit Moskou in de beslissing dd. 24.6.1999 blijkbaar beschouwd als een nieuwe vlucht die enkel en alleen aanleiding heeft gegeven tot de asielaanvraag in België.

Dit is natuurlijk een volledig foutief uitgangspunt vermits de vlucht uit Azerbeidjan in 1990 moet onderzocht worden in het kader van huidige asielaanvraag.

Verzoekers hebben gedurende jaren in Moskou verbleven doch er is geen asielaanvraag of een asielpcedure geweest die aanleiding heeft gegeven tot een erkenning als politiek vluchteling.

Zij werden gedoogd in Rusland tot op het ogenblik dat de levensomstandigheden slechter werden en verzoeker, samen met vele anderen, ongewenst werden in Rusland.

Verder wordt in de bestreden beslissing nergens ingegaan op het feit dat verzoekers staatlozen zijn.

In 1990 werden alle Armeniërs verdreven uit Azerbeidjan en zij worden tot op dit ogenblik niet meer toegelaten in Azerbeidjan.

Hieromtrent wordt in de bestreden beslissing geen standpunt ingenomen.

Verzoekers zijn dan ook van mening dat de bestreden beslissing onvoldoende gemotiveerd is.";

3.2. Overwegende dat de door de verzoekende partijen geschonden geachte bepaling, die eigenlijk artikel 57/6, laatste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van

vreemdelingen is, in casu niet toepasselijk is; dat de bestreden beslissing niet de erkenning in de hoedanigheid van vluchteling weigert noch deze intrekt, maar, na dringend beroep, een ministeriële beslissing van weigering van verblijf bevestigt;

Overwegende dat de verzoekende partijen wel uitdrukkelijk de schending van de motiveringsplicht inroepen; dat het niet geheel duidelijk is of de formele, dan wel de materiële motiveringsplicht geschonden wordt geacht;

Overwegende dat uit de lezing van de bestreden beslissingen blijkt dat deze gemotiveerd worden door omstandige overwegingen; dat naast een uiteenzetting van de feiten, zoals de verzoekende partijen deze gaven tijdens het verhoor voor de commissaris-generaal, door deze vastgesteld wordt dat er een niet gering aantal tegenstrijdigheden zijn tussen de verklaringen van de eerste en de tweede verzoekende partij, enerzijds, en in de eigen verklaringen van de beide verzoekende partijen, anderzijds; dat de commissaris-generaal daaruit afleidt dat de twee aanvragen bedrieglijk zijn; dat deze gevolgtrekking niet kennelijk onredelijk is;

Overwegende dat de verzoekende partijen de door hen afgelegde verklaringen niet betwisten; dat zij enkel voorhouden dat het, gezien de lange tijd die verstreken is, voor hen moeilijk is om data en feiten gedetailleerd te onthouden; dat de verzoekende partijen zich beperken tot het uiteenzetten van algemene affirmaties zonder met concrete elementen aan te tonen dat de vaststellingen van de commissaris-generaal kennelijk onredelijk zouden zijn; dat zij er niet in slagen elementen aan te brengen die de wettigheid van de bestreden beslissingen in het gedrang brengen;

Overwegende dat uit de in de beslissing weergegeven motieven voldoende blijkt dat de commissaris-generaal, steunend op de verklaringen van de verzoekende partijen, afdoende juridische en feitelijke overwegingen heeft gegeven die de bestreden beslissing kunnen dragen; dat de bestreden beslissing zowel naar vorm als naar inhoud behoorlijk is gemotiveerd;

Overwegende dat het middel niet gegrond is;

4. Overwegende dat de verzoekende partijen geen gegrond middel tot nietigverklaring hebben aangevoerd; dat derhalve het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op veertienduizend frank, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op vijf november tweeduizend en één, door

de HH.	E. BREWAEYS,	wnd. kamervoorzitter,
		staatsraad,
	L. JOLIE,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L. JOLIE.

E. BREWAEYS.